

lig politik inden for kulturområdet som andet end teaterfugle og anlægsprojekter, og faktisk er dette område nok det vigtigste område i vores moderne tidsalder.

Den ellers udmærkede redegørelse tager afsæt i mange af de udfordringer, vort samfund står over for, og ingen er vel i tvivl om, at den danske kultur hænger sammen med vort danske sprog, og at dansk sprog og kultur er under et heftigt bombardement i en verden, der er blevet mindre takket være teknologien. USA er fortsat storleverandør af skytset i form af film, tv-fiction, musik og cd-rom, men vi skal ikke forsøge at stoppe det skyts, for det kan vi ikke. Vi kan derimod stå imod ved at fremme det danskproducerede stof.

Det særlige danske, vort sprog, vor egenart, vor samfundsopfattelse baserer sig på vores lands stolte historie, der vidner om, at vi har udsyn og altid har haft blik for, hvad der skete i resten af verden. Det er det typisk danske og ikke, som visse politikere her i denne prægtige forsamling advokerer for, en forhutlet, nostalgisk andedamsnarcissisme, hvor alle ligner hinanden, tænker det samme og altid ved, hvad der sker i morgen.

Tv betyder uendelig meget i vores hverdag – så meget, at størsteparten af den danske befolkning mener, at den mest troværdige person i Danmark er en studievært på TV2, og det bør give os som politikere sved på panden. En undersøgelse af mangfoldighedens mønster i de 15-18-åriges medieforbrug viser, at der er nok at tage fat på hvad angår tv for os kulturpolitikere.

Medierne er uden sammenligning den største fritidsbeskæftigelse for unge mennesker. De bruger henved 7-8 timer om dagen på medierne. Drengene i den aldersgruppe, jeg nævnte, ser tv og video i over 4 timer daglig, og de unge foretrækker frem for alt fiktionsgenren og helst det udenlandske stof. Det er spillefilm og tv-serier, der er det store hit, og computerens indtog har også gjort udenlandske cd-romspil til et af hittene. Derimod synes kun 30 pct. – kun 30 pct. – af drengene, det er værd at læse en bog.

Tiderne er skiftet, og det bør vi forholde os til rent kulturpolitisk. En del af et lands kulturpolitik handler nemlig om værdier, ikke bare de økonomiske, men for en gangs skyld de åndelige værdier, og vores problem er, at den unge gruppe ikke føler nogen loyalitet over for det danske. Det skal der gøres noget ved nu, og en initiativgruppe har taget initiativ til, at der

etableres en fond til fremme af audiovisuel produktion i Danmark.

Jeg siger ikke, at vi skal afsætte penge til det i dag – bestemt ikke – men jeg ser gerne, at vi giver hinanden håndslag på, at vi vil arbejde for, at der gøres en indsats på dette område. Det er væsentligt, og så kan man tage fat på de økonomiske forhandlinger i den nye folketings-samling.

Det er også væsentligt, at vi støtter de mange danske talenter, der ikke kopierer amerikanske produkter, men godt kan selv. Lad os give hinanden håndslag på, at vi vil gøre det. Jeg tror, at partierne her i Folketingssalen kan være enige om det – måske med undtagelse af de par partier, hvis verden slutter ved det yderste af næsetippen. Lad os gøre det til gavn for de danske medieproducenter, for de unge medieforbrugere og i sidste ende absolut for det danske samfund.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg skal allerførst sige tak til ordførerne for en overvejende positiv modtagelse af redegørelsen.

Jeg kan godt mærke, at det ligger lidt under overfladen hos de fleste, at det er ærgerligt, at der ikke er flere konkrete ting og forslag at kaste sig over og forholde sig kritisk til. Men nu er det altså en bred, overordnet politisk redegørelse, der i øvrigt er givet i en historisk sammenhæng, hvor vi har regionale kulturforsøg, der hindrer, at vi laver væsentlige lovændringer inden for de første 2 år. Derfor er det vigtigt at kvalificere debatten frem mod den ændrede lovgivning, der forhåbentlig skal komme som følge af de regionale kulturforsøg.

Når det siges, at der ikke står noget meget markant, men kun almindeligheder osv., tager jeg det som udtryk for, at man måske er lidt angst for at have sine overordnede principielle ideer med i debatten om kulturpolitikken, og det er jeg faktisk lidt ked af. Men når det er sagt, kan jeg hele vejen rundt fornemme en generel tilfredshed med redegørelsen bortset fra hos SF, og jeg forstår ikke SF's holdning. Det var jo næsten en afvisning af redegørelsen, og jeg forstår f.eks. ikke, at det ikke kan interesse SF at forholde sig til mit udspil om dansk sprog og identitet og starte en debat om kulturpolitikens opgave på det område. Det turde dog være en mulighed i betragtning af SF's historie og generelle udgangspunkt osv., og det ærgrer mig noget, at ordføreren ikke greb muligheden